

et eller andet Medlem af Kommissionen og faa ham til at optage deres Plan, om ikke paa anden Maade saa ved at sige: de sagkyndige have meddelt mig det og det, og jeg finder dog, at der kan være Tale om det! Der er derfor i Praksis ikke noget at sige til, hvad der staar, selv om man i Formen finder det mindre rigtigt.

Derimod er der fremkommet en Indvending af noget større Betydning med Hensyn til § 1, 3die Stykke, hvor der staar: „Afgaar noget Medlem ved at opføre at have Sæde i Rigsdagen eller af anden Grund, vælges et nyt paa samme Maade som anført.“ Jeg skal blot indskudsviis bemærke, at jeg havde rigtignok ikke tænkt mig, at naar noget Medlem afgik ved Døden, eller naar et Medlem nedlagde sit Mandat eller ikke blev genvalgt, at saa Kommissionens Arbejde skulde standses saa længe, indtil der blev valgt et nyt. Jeg havde tænkt mig, at Kommissionens Arbejde blev fortsat og de ny Medlemmer saa, saa godt de kunde, skulde sætte sig ind i det, der var sket tidligere. Det er ikke noget ukendt ved andre Kommissioner. Jeg har selv været Medlem af en overordentlig vigtig Kommission, som varede saa længe, at der paa Grund af, at flere af de indtraadte døde, efterhaanden kom flere ny Medlemmer ind i den. Det viste sig ikke at medføre store Ulemper, idet de ny Medlemmer med stor Flid og Iver for Sagen meget godt kunde sætte sig ind i, hvad der var foregaaet. Nu skal jeg indrømme, at hvis her kun var Tale om, at et enkelt Medlem kunde dø eller miste sit Mandat, saa var det ikke Ulejligheden værd at skrive den Bestemmelse om det, saa kunde man gaa frem paa samme Maade som ved andre Kommissioner, at lade det Spørgsmaal staa hen og undvære dette ene Medlem. Men jeg maa gøre det høje Ting opmærksom paa og lægge det paa Hjerte, at det er umuligt for noget Menneske at garantere, hvor længe denne Kommission vil sidde. Jeg tror, det er umuligt for noget Menneske at have en Ide om, hvor stort det Arbejde er, som Kommissionens Medlemmer maa udføre, og at det er umuligt at vide, hvor stærkt de forskellige Anskuelser ville brydes, hvor mange Forhandlinger, hvor megen Tid der maa til for at skaffe et, som jeg haaber, fælles og godt Resultat. Og jeg synes, at under disse Omstændigheder kan det ikke gaa an, at man lader dette Spørgsmaal staa hen. Man risikerer virkelig der, at efterhaanden ville de fleste

Medlemmer — jeg vil ikke sige dø, men det kunde tænkes, at de ophørte at have Sæde i Landstinget eller Folketinget af en eller anden Grund. Der stunder jo netop i dette Efteraar ny Valg til for Landstingets Vedkommende, og det forekommer mig meget uheldigt, hvis det skulde vise sig, hvad der er meget let tænkeligt, at en stor Del, ja endog den aller største Del af Kommissionens Medlemmer bestod af Mænd, som ikke længer havde noget Rigsdagsmandat. Ifald det skulde ske, vilde jeg for mit Vedkommende sige, at Kommissionen var forfejlet. Jeg vilde derfor gerne lægge de højtærede Medlemmer paa Sinde, at hvad Indvendinger de end kunne have mod dette, er det en Forsigtighedsregel, som man, naar Kommissionen skal naa sit Maal, ikke kan undlade at træffe, og jeg maa meget fraraade og i høj Grad beklage, om der skulde blive vedtaget nogle Forandringer i saa Henseende.

P. G. C. Jensen: Det er kun et Par Bemærkninger, den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser foranledige mig til. Jeg ønsker med Hensyn til hans Henvisning til § 4, hvor der staar, at Kommissionen fra Statens Arkiver kan fordre udlaant Akter osv., at bemærke, at netop denne Bestemmelse gør § 2 Lit. a. ganske overflødig, thi det viser sig jo herved, at der er anvist en Vej til at skaffe Oplysninger, nemlig den at henvende sig til Statens Arkiver og forlange dem der; men kan man gøre det, behøver man ikke at have § 2 Lit. a. I øvrigt udtalte jeg jo kun, at det ikke var nødvendigt, men ret overflødigt at have denne Bestemmelse; men jeg havde ikke noget særligt imod, at den blev staaende. Det bemærkede jeg udtrykkelig. Derimod fastholder jeg mine Udtalelser om § 1, 3die Stykke. Naar den højtærede Konseilspræsident sagde, at det i en anden Kommission, hvoraf han selv havde været Medlem, var sket, at man, fordi den havde været saa længe, satte ny Medlemmer ind i den, og at disse let havde været i Stand til at sætte sig ind i Arbejdet, tror jeg ikke, jeg tager fejl, naar jeg mener, at det var lutter sagkyndige, der kom ind i den nævnte Kommission. Det var netop en Kommission, til hvilken man valgte de mest sagkyndige. Og her er det maaske ikke for meget at sige, at man vælger de mest usagkyndige. Det gør dog en meget stor Forskel. Og saa er der et andet Punkt, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, og som forekommer mig